

כתובות מד

עניין: אורועי סהדי

רמב"ם פ"ה מזכיה

ליפות כחו ומשום דין' בן המצור: מ' היו שני השטרות במכר או שניהם במתנה. אם הוסיף בשני כלום הרי הראשון קיים שלא כתב השני אלא מפני התוספת. ואם לא הוסיף ביטל שטר שני את הראשון ואין לו אחריות אלא מזמן השני. לפיכך כל הפירות שאכל הלוקח מזמן ראשון עד זמן שני מחזיר אותם. ואם היה על אותה שדה חוק למלך בכל שנה. הנותן או המוכר נותן אותו החוק עד זמן השטר השני:

משנה למלך פ"א משחיטה

בו ואם נמצאת פגומה מעבירין אותו וכו'. נשאל מהריק"ו שרש ל"ג על דבר השוחט אשר העיד עליו ע"א ששחט שלא כהוגן והוא מכחישו אם העד מותר לאכול משחיטתו או אם נדמיה לה היא דנטמאו טהרותיו כו'. והשיב לע"ד נראה דל"ד דהתם אם הוא כדברי העד שנחנסך היין כו' חל עליהם שם איסור ושוב אין להם תקנה ושייך לומר דשוינהו אנפשיה חתיכה דאיסורא אבל הכא לא שייך למימר הכי דאפילו אם יהיה אמת שלא שחט עכשו יפה מ"מ אין מוחלט ליפסל עולמית וכו' יע"ש. ואיני מבין האי חילוקא דלמה לא נימא שוייה אנפשיה חתיכה דאיסורא דסוף סוף אילו אמו שני עדים שיצתה טריפה מתחת ידו לא היינו יכולים לאכול עוד משחיטתו וה"ל לגבי ידיה כשני עדים דמי ושוייה להאי לדידיה כאילו באו עדים לגבי עלמא ושפיר שוייה ח"ד שלא לאכול משחיטתו מכאן ולהבא עד ישוב כדינו. ובהדיא משמע כן דהא נמי מיקרי שוייה אנפשיה ח"ד בגמ' בפ' נערה שנתפתמה גבי שני שטרות היוצאים בזה אחר זה ביטל שני את הראשון ופליגי בטעמא רפרס אמר אודויי אודי ליה ורב אחא אמר אחולי אחילי ובעינן מאי בינייהו לאורועי סהדי כו'. ופירש"י דלמ"ד אודויי אודי ליה פסולין העדים. ופי' הר"ן דהיינו לגביה לדידיה ואי אית ליה סהדותא אחריתי והביא הלוקח אלו העדים פסולים דהא אודו שחממו שקר בפעם ראשונה. משמע דמשום שהודה שבפעם ראשונה שחממו שקר מהדר לשטר אחר שוינהו אנפשיה לרשעים ולגבי ידיה בעדותו בפעם אחרת אין נאמנין אע"פ שלא שוינהו ליה ח"ד כההיא דטהרות וכההיא דנחנסך ייך משמע דאין לחלק וכו'. (א"ה ועי' בי"ש פ

שער משפט סי' צב ס"ק ח

נ"ל לתרץ קושיא זו ברווחא דשאני התם גבי שחיטה דלא שייך לומר שיהא אנפשיה חתיכה דאיסורא להיות אסור לאכול משחיטתו מכאן ולהבא משום דאיכא ספק ספיקא להכשירו, חדא דילמא עשה תשובה אח"כ ומותר כל אדם לאכול משחיטתו, ואת"ל שלא עשה תשובה מ"מ דילמא שחיטה זו יפה היא דמשום ששחט פעם אחת שלא כהוגן אינו מוכרח לנצל שחיטתו לעולם, וזה לא הוא ספק ספיקא צדק כמו שכתב בשני עדים לאו חזקה היא והוי ספק ספיקא מעליא³⁹⁹. וכל זה שייך באיסורין אבל לענין עדות כיון שלפי דברי הנצל דין העיד עד זה פעם אחת שקר שוב פסול לכל עדות שלו דלא שייך כאן ספק ספיקא, ואף לדעת הסוברים דאמרין ספק ספיקא בדיני ממונות מ"מ הכא לא שייך לומר דילמא עשה תשובה ואת"ל שלא עשה תשובה מ"מ דילמא העדות אמת, דזה לימא דהא עדות מתורת ראיה הוא דלא איברי סהדי אלא לשיקרא, וא"כ כשהוא ספק אם עשה תשובה לאו עד הוא כלל, דהא הספק

חתם סופר

איכא בינייהו אורועי סהדי. יש לעיין מה"ת למיתלי בפסול סהדי או בזיופי שטרי, נימא המוכר כתבו ונמלך שלא יתנו ונפל ממנו ומלאו דהיכא דאיכא ריעותא חיישינן לנפילה. וז"ל דהש"ס אזיל אי לא חיישינן לנפילה דחד, עיין יבמות קי"ו ע"א תוס' ד"ה למאי וכו', וי"ל בזה הרמז"ס [כה' זכ"י פ"ה] ובעור [סי' ר"מ] דלא הביאו הך דאורועי סהדי עיין וק"ל כט).

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALASHON